

DE DELFTSCH STUDENTENWEEKBLAD

ORGAAN VAN DE DELFTSCHE
STUDENTEN FEDERATIE EN VAN
DE CENTRALE COMMISSIE VOOR
— STUDIEBELANGEN —

REDACTEUREN: C. A. BAUDUIN ♦ A. A. STHEEMAN
F. J. M. BOURDREZ ♦ M. H. K. FRANKEN ♦ A. A.
BREVET ♦ MEJ. C. A. A. F. GOEMANS

Dit blad verschijnt des Vrijdags, behalve in de vacantiën. ♦ Begin van den jaargang 1 October. ♦ Abonnement f 5.25 per jaar. Advertentiën 30 cents per regel. ♦ Inzendingen te bezorgen vóór Maandagmiddag 4 uur aan het Redactieadres Koornmarkt 62. UITGAVE EN ADMINISTRATIE: UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE, HERTOG GOVERTKADE 8, DELFT GEDRUKT BIJ DE TECHNISCHE BOEKHANDEL & DRUKKERIJ J. WALTMAN JR

DERDE JAARGANG — No. 6.

VRIJDAG 9 NOVEMBER 1923.

INHOUD: D.S.C.: Van onzen politieken tinnegieter; Valsche schijn; Bestuurssamenstelling „Apollo”. — Tooneel: Princesse-Schouwburg; De Duitsche Mysteriespelen. — Vereenigingen: Leegwater; Electrotechnische Vereeniging; Practische Studie; Mijnbouwkundige Vereeniging; D. S. V. „Onze Koloniën”. — T. H.: Aanmelding Ingenieur-examen Civiel-ingenieur. — Feuilleton: Een zware dag (Vervolg).

DELFTSCH STUDENTEN CORPS.

VAN ONZEN POLITIEKEN TINNEGIEETER.

Aan de Zeevaartschool te Willemsoord was het een goede gewoonte jaarlijks aan den besten leerling een gouden horloge van rijkswege te schenken. Nu deed zich het zonderlinge geval voor, dat dit horloge ieder jaar iets dikker werd en het bereikte ten slotte een zoodanigen omvang, dat de goudsmid het vertwijfelend bericht erbij stuurde, dat het nu onmogelijk dikker kon. Het bleek, dat men jaren geleden eens de onvoorzichtige opmerking gemaakt had „dat voor zoo'n gelegenheid de kast wel iets zwaarder kon”. Men hield aan het departement rekening met deze opmerking en in het model No. zooveel van de bestelbrief werd deze opmerking overgenomen en werd ieder jaar gewetensvol gecopieerd. — Een en ander met dit ontzettende gevolg.

We kunnen ons de vertwijfeling van de betrokken personen levendig indenken. En bovendien willen we het verhaal graag voor waar aannemen, omdat het er mooi genoeg voor is. En daarbij heeft het in de krant gestaan. We kunnen echter de rampzalige gelukkigen, die met zulk een knol werden begiftigd nauwelijks met een ernstig gezicht geluk wenschen.

Intusschen is het mooi staaltje van den lust tot klakkeloos overnemen, die vooral opduikt waar geregeld iets over te nemen valt. Er schijnt in dit overnemen een duivelsch genoegen te liggen, want bij velen is het een manie. Geheel klakkeloos wordt overgenomen wat vroeger is gedaan en ongelukkig komt er ieder jaar door omstandigheden nog wat bij. Totdat het product van zoo'n ijverig groeiproces zulke afmetingen gaat aannemen, dat een listig persoon ontdekt, dat het grooter is dan vroeger.

We schreven den vorigen maal over de levensstandaard van besturen en vooral van den Senaat — voilà een treffend voorbeeld van deze soort.

Maar intusschen gaat het in het Corps veelal zooals met het horloge in Willemsoord. In 't algemeen wordt veel overgenomen wat feitelijk waard zou zijn een onderwerp van bezuinigings- en anderen aandacht te zijn.

Wij zijn op het oogenblik al heel tevreden als een vereeniging een vereenigingsjaar doormaakt, dat aan het vorige gelijk is. We hoeven maar in een Almanak van een willekeurig jaar een verslag op te slaan van een willekeurige vereeniging en we zullen verstomd staan over den bloei, de levenskracht en de goede beloften voor de toekomst die het afgelopen jaar inhield.

Waarlijk treffend.

Maar — er is een groote maar — hoe gaat het den leden? O ja, er zijn er velen, en de besturen verheugen zich erin, dat wederom een groot aantal eerstejaars lid werden.

Ja, de vereenigingsbesturen zijn tevreden, want hun voorgangers waren het ook, en er is niets veranderd aan de vereeniging.

En omdat het ook hierbij gaat als met het horloge te Willemsoord, worden zij steeds tevredener. Totdat er iemand zoo listig is om te ontdekken, dat die tevredenheid een beetje abnormale afmetingen gaat aannemen.

En zoo listig zijn wij nu eens. Want wij kunnen het zoo mooi niet vinden. Omdat wij niet tevreden zijn met hetzelfde als onze voorgangers. Omdat wijzelve anders zijn, omdat onze omstandigheden anders zijn en omdat deels daardoor onze gedachten onze denkbeelden niet zijn overgenomen van waar voor ons niets over te nemen was.

Daarom zijn wij niet zoo tevreden als anders.

De verouderde tijd stelt andere eischen en dikwijls van financiële aard. Wij zijn ook verheugd, dat vele eerstejaars lid worden van de vereenigingen. Maar wij vinden belangrijker het aantal ouderen, dat lid van de vereenigingen is, omdat deze, het vereenigingsleven kennende, door hun lidmaatschap een niet zoo bedoelde, maar voor zich sprekende meening over de waarde ervan uitspreken. En er zijn dan een aantal vereenigingen, die uitsluitend drijven op het eerstejaar. En over deze willen wij het hebben, omdat ze niet voldoen in een behoefte en omdat ze de levensmogelijkheid van andere en nuttiger vereenigingen in den weg staan. Want ze nemen toch een gedeelte van de aandacht, die voor vereenigingsleven beschikbaar is in beslag en niet te vergeten een deel van het aanwezig financieel vermogen.

Het zijn vereenigingen die nog slechts bestuurswellustelingen interesseeren en den thesaurier van den Senaat omdat zij een voortdurend financieel gevaar zijn voor het Corps.

Wij zouden willen zien, dat het Corps trachtte zich met goed fatsoen van deze eigenaardige onderdeelen te ontdoen, zooals enkele jaren geleden al met een paar vereenigingen is gebeurd.

Er zullen vele vereenigingen zijn die een ingrijpende wijziging behoeven. Want het is op het oogenblik hoog tijd dat de besturen zich rekenschap geven van de waarde, die het lidmaatschap in den huidige vorm heeft.

Belangrijker dan het geven van prachtige uitvoeringen en het houden van grooté wedstrijden e.d. is voorloopig voor het Corps de vraag wat de vereenigingen in hun intern vereenigingsleven aan de leden voor waarden kunnen bieden. Want zoolang het getal van hen „op wier lidmaatschap prijs moet worden gesteld” — zooals de hervormingsplannen van den Senaat-Six het omschreven — zoolang het aantal van hen groot is en toeneemt, is er iets niet in den haak.

We zullen hierover een volgende maal meer schrijven.

VALSCHE SCHIJN.

Het is vaak alsof we veel en intens over iets hebben nagedacht zonder het te realiseeren. Totdat een ander het onderwerp ter hand neemt, ons wakker schudt, en al onze sluimerende gedachten aan het licht brengt.

Dit overkwam mij allhans toen ik het artikel las van den „Politieken tinnegieter” in het D.S.W. van 26 October.

De schrijver vestigt in dit artikel terecht de aandacht op de wanverhouding die er is ontstaan tusschen de financiële standaard van de bestuursfuncties en de draagkracht van het gros der leden. Hij wijst op de gevolgen die dit zal hebben, gevolgen die steeds duidelijker merkbaar worden.

Doch ik ben van meening dat het kwaad veel dieper zit, dat het wortelt in een algemeen machteloos trachten naar het be-

houd van de toestanden uit een vervlogen tijd, een tijd die nooit zal terug keeren.

Ook ben ik van meening dat de gevolgen veel erger en verrekender zullen zijn als we op den ouden weg voortgaan en het is daarom dat ik in het volgende zal trachten de m.i. ernstige misstanden aan te wijzen, in de hoop hen, die nadenken willen en niet blind zijn, wakker te schudden uit een onbegrijpelijke lethargie.

Wij lezen kranten, vinden dat noodig. De politiek van den heer Poincaré heeft, naar ik meen, weinig aanhangers in ons midden. Wij zijn van oordeel dat het een politiek is van dwaasheid en wanhoop, een politiek die de oogen sluit voor de werkelijkheid, een politiek die moet leiden tot de vernietiging van Frankrijk — en Europa.

En toch: wij doen evenals Poincaré. Wij voeren een politiek naar zijn voorbeeld en de gevolgen zullen dan ook niet uitblijven.

Om ons heen is een reusachtig economisch verval opgetreden. Inkomens zijn gedaald, bezuiniging is dringend noodzakelijk. De inflatie van den gulden is geen hersenschim meer, maar een angstwekkend spook.

Maar wij, wij houden hardnekkig vast aan onze oude levenswijze. Wij houden dure baantjes in stand, wij houden koppig vast aan een onzinnige en dure dagverdeling. Met misdadige inertie klampen we ons vast aan de uiterlijkheden van een verleden, waarin de toestanden geheel anders waren. Wij gaan voort te doen alsof de werkring der intellectueelen lucratief is, de oogensluitend voor de feiten. Wij bereiden ons voor op een levensstandaard die nooit de onze zal kunnen zijn, althans in lange jaren niet. En later, als we hier weg zijn, wat dan? Wel, never mind, niet waar, oogen dicht!

Poincaré zegt: „le Boche payera”, wij maken ervan: „le papa payera”. En als de ouders het niet meer willen en kunen opbrengen? Hebben we het recht zoo voort te gaan? Leven we niet toch reeds op kosten van de gemeenschap, op kosten van een deel ervan dat zich toch al steeds meer achteruit gewerkt ziet.

Laten we aannemen dat de studie rond twintig duizend gulden kost. Het is niet onze schuld dat dit geld zoo weinig rendabel is als we straks Delft verlaten. Maar rust op ons — aspiranten voor verantwoordelijke posities — dan niet de plicht dit bedrag zoo mogelijk te reduceeren; in ieder geval niet een gedeelte ervan weg te smijten aan futiliteiten met als enige argument dat 't toch zoo leuk is deftig te doen.

Is dit geen parodie op het „geweten” van de intellectueelen, van hen die zich troosten met de gedachte superieur te zijn al wordt dat niet langer betaald.

Maar neen, wij gaan door met onze wanhoopspolitiek. Reeds

zijn we genoodzaakt geweest te bezuinigen. Dat hebben we gekund door ons te bekrimpen op allerlei dingen die voor onze ontwikkeling van het hoogste belang zijn, liever dan de schijn eraan te offeren. Reeds kan het Societeitsbestuur u vertellen welk een schrikbarend percentage van hen, die hebben getracht mede te doen, nu geen crediet heeft, en slechts langzaam, drupsgewijs kon betalen omdat de bron, de oude heer, bijkans opgedroogd is.

Als geheel zijn we in deze blijkbaar in een lethargische verstarung, gehypnotiseerd door het student-zijn van vroeger. Naar buiten handhaven we dus hardnekkig de levensstandaard van dure baantjes, dure feesten en hooge kroegbeeren. We maken het elkaar mogelijk dagelijks met b.v. drie personen de Societeit open te houden tot 4 uur 's nachts, gebruiken licht, vuur en personeel en belasten op die wijze de Societeits-exploitatie ongunstig.

Een kennis vertelde mij onlangs het volgende. Vroeger, ja, toen hadden we thuis zoo eens in 't jaar een diner. Daar waren dan een twintig gasten. Nu kunnen we dat niet meer betalen! Wel zoo.

Maar wij kunnen wel doorgaan op gezette tijden diners te houden.

Is het nu niet wat belachelijk dat we ons erin verdiepen in hoeverre b.v. de vlootwet 's lands finantiën belast, in plaats van de hand in eigen boezem te steken? O, zeker, zoo hier en daar moest er wel wat af. Maar in principe klampen we ons verwoed vast aan de gebruiken van den ouden tijd. Onder het motto dat 't zoo leuk is, ofwel het groote woord: traditie, mos.

Dit is geen traditie.

Ware traditie is het geestelijk gebouw dat onze voorgangers voor ons optrokken en dat zijn stempel drukt op zijn bewoners.

Er is nog iets dat m.i. betreurenswaardig is en dat ik in dit verband even wil noemen. En wel dit: dat het Corps zich meer en meer is gaan afscheiden van de studie, tevens meer en meer negatief geworden is. Ik beschouw dit als een groote fout, een fout die wij allen aan den lijve voelen. Zooals het thans is, bestaat er tusschen Corps en studie een zoodanige antithese, dat actief Corpslid en actief werker bezwaarlijk kan samengaan. Slechts zeer begaafden kunnen zich aan beide wijden. Deze antithese is een van de beletselen geworden voor wat we willen verkrijgen: ons diploma eenerzijds; ontwikkeling, verantwoordelijkheidsgevoel, juist optreden en persoonlijkheid anderzijds.

Het komt mij voor dat wij de bakens zullen dienen te verzetten.

En gauw ook.

Als we niet buigen, zullen we breken.

We moeten de hoogst nadeelig geworden uiterlijkheden ten

EEN ZWARE DAG
Blijspel in 2 bedrijven.

III.

Lizzy (een beetje ongeduldig). De brief.

Van Manen (verbaasd). De brief? Welke brief.

Lizzy (boos). Ja de brief. U weet best, wat ik bedoel en U vraagt alleen maar om me te plagen. (Zeer kortaf). Geeft U me de brief terug.

Van Manen (glimlachend). Maar ik denk er niet aan U te plagen.

Lizzy. Dat doet U wel. U zit me gewoon uit te lachen. Oh, als U eens wist, hoe onuitstaanbaar dat lachje van U was.

Van Manen (eenigszins verbaasd). Neemt U me niet kwalijk, maar...

Lizzy. Ja, dat doe ik wel. Ik had gehoopt, dat U serieus zou zijn, en dat U het me al niet moeilijker zou maken dan het al is. Ik kom hier bij U om U te vragen, beleefd te vragen.... (Ziet hem aan en trappelt op de grond). Geeft U me nou de brief terug.

Van Manen. De brief, eh....

Lizzy (wanhopig). Ja, ja, de brief. Waarom scheidt U nu niet uit met dat eeuwige gevraag.

Van Manen. Neemt U me niet kwalijk.... (glimlacht). Pardon, maar ik vroeg niets.

Lizzy. Nee natuurlijk niet. Maar als U het nu niet deed, dan zult U het straks doen. Maar waarom lacht U nu weer. Meneer Van Manen, U bent onuitstaanbaar.

Van Manen. (Nu een beetje in zijn eer getast). Juffrouw Meertens, bent U niet een beetje, laat ik het mogen noemen, onbillijk tegenover mij. Ik begrijp niet....

Lizzy (staat kwaad op). Genoeg, meneer Van Manen. Het schijnt, dat ik me in U vergist heb. Ik ga. (Aarzelt bij de deur.

Nerveus). Toe geeft U me die brief nu terug.

Van Manen. Uw brief.

Lizzy (komt terug). Ja, meneer Van Manen, mijn brief. Natuurlijk mijn brief. Ik kan U toch moeilijk om een andermans brieven vragen.

Van Manen (verbaasd). Maar waarom....

Lizzy (wordt weer kwaad). Ziet U wel. Daar begint U weer te vragen. Omdat ik mijn brief graag terug wil hebben. Daarom. (Kijkt hem aan). U lacht weer. Dat doet U, omdat U denkt, dat ik een dwaas meisje ben, en dat ik niet weet, wat ik doe; dat ik nog een kind ben, zooals Mama vanmorgen zei. Dat ben ik niet. De brief!!

Van Manen (ernstig). Maar dat denk ik heelemaal niet....

Lizzy. U heeft geen greintje takt. U begrijpt niets. U weet niets.... (Verontwaardigd). Schaamt U zich niet mij zoo te laten bedelen.

Van Manen (kalm). Ik zal U de brief terug geven.

Lizzy. Eindelijk.

Van Manen. Op één voorwaarde.

Lizzy. En die is....

Van Manen. Dat ik hem terug krijg....

Lizzy. Meent U dat!

Van Manen. Ja.

Lizzy (vriendelijker). Waarom wilde U hem terug hebben.

Van Manen (een tikje verlegen). Omdat, eh, ik hem in de eerste plaats nog niet heelemaal gelezen heb.

Lizzy (teleurgesteld). Nog niet gelezen. (Gepikeerd). Dan begrijp ik niet, dat ik een brief, die voor U zoo weinig waarde heeft, niet terug kan krijgen.

Van Manen. Ik was nog niet uitgesproken. Ik heb er een stukje van gelezen en toen.... Enfin, dat doet hier niets ter zake. Ik wilde U zeggen, dat wat ik ervan gelezen heb.... ik bedoel, wat U schreef.

Lizzy (nog steeds boos). U bedoelt, dat U dat zoo weinig interesseerde, dat U de rest maar ongelezen liet. En nu draait U er een beetje om heen, omdat U misschien wel medelijden met me hebt. Uw medelijden is volkomen misplaatst, ik wensch niets terug te nemen, wat ik geschreven heb. Alleen heb ik er niet bij gedacht, hoe zoo'n brief.... zoo'n eigenhandig geschreven brief.... misschien....

deele opheffen, misschien geheel. Ze zijn de afspiegelingen van een tijd en een draagkracht die de onze niet meer is.

Gaan we door op den ouden voet, dan zie ik een catastrophe komen, die wel eens uit kon loopen op de ondergang van de corpora.

Ik moet tenslotte nog even terug keeren tot Poincaré.

In een Duitsch tijdschrift stond onlangs een grapje over 's mans monumenten-onthullingsmanie. Het plaatje gaf weer hoe Poincaré in aangewende vervoering naar een beeld aan den wegkant snelt. Zijn wederhelft houdt hem vast aan zijn jaspand, zeggend: „Maar Raymond, kun je nu nooit eens die beelden met rust laten en een Zondag bij mij blijven?”

Dit grapje stemde me tot nadenken.

Kunnen wij die aangewende plechtige oraties over Corpsliefde nu niet eens wat met rust laten?

En zullen we niet liever de hand eens aan den ploeg slaan? Het is hoog tijd.

Welk belangrijk persoon geeft het voorbeeld?

C. BOSMAN.

DELFTSCH STUD. MUZIEK-GEZELSCHAP „APOLLO”

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

- H. A. G. Hazen, President.
- H. Franco, Secretaris.
- M. Trousselot, Thesaurier.
- W. H. Mauser, Bibliothecaris.
- P. Reineke, Vice-Secretaris.

Secretariaat: Voorstraat 48.

TOONEEL.

PRINCESSESCHOUWBURG.

Théâtre de L'Oeuvre.

Op de omslag van het programma las ik: „N.V. Princesse-Tooneel. Dir. Cor Ruys. Speelseizoen 1923-'24”.

In dit omslag stak het programma van „le pêcheur d'ombres”.

Moet ik hieruit opmaken dat de N.V. Princesse-Tooneel zijn zaaltje aan deze franschen verhuurd had?

Zoo ja, dan hebben wij het aan de subtiele smaak van den heer Cor Ruys te danken, dat tusschen de acten van een zeer ernstig en belangwekkend drama, een strijkje deuntjes jengelde

Van Manen (verontwaardigd). Dacht U, dat ik misbruik zou maken van dien brief.

Lizzy (eerst kalm, dan weer kwader). Nee, dat dacht ik niet. Trouwens het gaat hier ook niet om derden, het gaat tusschen U en mij. Geeft U me nu dien brief terug. Ik zit hier nu al een uur lang te bedelen, te smeeken en U zit daar maar.... Ik ga niet weg, voor dat ik de brief heb, en 't zal alleen van Uw beleefdheid afhangen, hoe lang dat duren zal. (Er wordt geklopt. Lizzy en Van Manen kijken elkaar aan. Stilte). Er wordt geklopt.

Van Manen. Ja, eh.... (Er wordt weer geklopt).

Lizzy. Binnen!

Neeltje. Neemt U me niet kwalijk, ik dacht, dat de jonge juffrouw....

Van Manen (kortaf). Wat is er.

Neeltje. Er is een meneer voor U, die U dringend wil spreken.

Van Manen (bedwingt zich). Een heer voor mij! Ja dadelijk. Zeg maar, aan meneer, dat ik dadelijk kom.

(Neeltje af. Stilte. Lizzy kijkt Van Manen triomfantelijk aan).

Lizzy. Nu?

Van Manen. Mag ik U nog een vraag stellen, juffrouw Meertens.

Lizzy. U heeft er alle gelegenheid voor.

Van Manen. Als ik U de brief terug geef, zoudt U dan een oogenblik naar me willen luisteren, zonder dat U me in de reden valt en zonder boos te worden op alles wat ik zeg?

Lizzy. Ja. Maar geeft U hem nou.

Van Manen (zoekt op bureau). Deze.... nee het was de andere. Waar heb ik hem nou. (Zoekt). (Er wordt geklopt). Ja.

Neeltje. Meneer had maar weinig tijd, zei hij. Hij moest over een half uur met de trein.

Van Manen. Ja Neeltje.... ik kom. Zeg aan meneer, dat ik dadelijk kom. (Neeltje af). Waar heb ik hem nou toch gelaten.

Lizzy. Hoe kunt U nu toch zoo onvoorzichtig zijn. Als ik dat alles vooruit geweten had.... Ik ga niet weg voor dat ik hem terug heb.

Van Manen (zenuwachtig). Nee, denkt U nu niet, dat ik U wil weg jagen, maar ziet U. Ik beloof het U, ik zal U dien brief terug geven, hem desnoods zelf komen brengen, maar ik kan hem op 't oogenblik niet vinden.

Lizzy. Ik blijf, tot ik hem heb.

van 't gevloekte genre van de luchtledige Serenade van Torricelli af, tot „Yes, we have no bananas” toe.

Er was echter meer dat hinderde, en om mijn oordeel over het stuk niet te vertroebelen, wil ik eerst mijn ongenoegen luchten.

Tegen de somma van vier gulden had ik me een plaatsbewijs weten te bemachtigen dat de weidsche titel voerde van 1e balcon. Dit bleek gewoon schellinkje te zijn. Het was onmogelijk om vanaf deze plaats iets te zien, zoodat ik voor vier gulden den geheelen avond heb gestaan.

Voorts drong het geluid van de tooneelspelers af en toe tot in mijn schuilhoek door. Dit was niet het geval met de geluiden van de straat, die voortdurend zeer duidelijk waarneembaar waren, en de eventueel doordringende geluiden van de ongedurige tooneelspelers, rijkelijk overstemden.

Over hetgeen ik tusschen het gedruisch van voorbij gierende luidbellende trams en toeterende auto's heb kunnen opvangen, wil ik thans iets naders zeggen.

Ondanks alle ellende, ben ik zeer blij dat ik Lugné Poë en zijn ensemble gezien heb.

Al was 't maar als tegengif tegen de duitsche tooneelspelers-invasie. Het deed me onuitsprekelijk genoeg om weer eens franschen te hooren spelen, waarbij ik voor de zooveelste maal tot de overtuiging kwam dat, om duitsch mooi te laten klinken, een stem als van Moissi noodig is, hetgeen de fransche taal niet behoeft.

In tegenstelling met de duitschers, die het zich gemakkelijk maken door hun oude paradepaarden te laten voordraven, heeft deze fransche troep het gewaagd om hier te komen met een stuk van een zeer jong auteur, een nagenoeg onbekend schrijver.

Alleen reeds om het feit dat Lugné door het opvoeren van dergelijke stukken de aandacht vestigt op onbekende talenten, verdient hij onze sympathie.

Maar ook zonder dit alles was 't een mooie avond.

Het stuk bevat zeer veel moois. De hoofdpersoon is een overgevoelige jongen (Jean) die zijn geheugen verloren heeft en in lichten graad gek is. Hij woont met zijn oudere broer samen bij zijn moeder, in een villa ergens buiten. De broer leeft na een mislukt huwelijk gescheiden van zijn vrouw en verwacht weinig meer van het leven. Hij zoekt zijn troost in hard werken, hetgeen hem niets geeft. De moeder is een gewezen opera-zangeres, die in haar tijd zeer gevierd was. Ze is oppervlakkig goeig en begrijpt niets van de zielsconflicten van haar zoons. Dit bedroeft haar zeer, daar ze beider geluk wil bewerkstelligen.

Als het stuk begint heeft de moeder een jeugdvriendin van Jean uitgenoodigd om hem te komen bezoeken. Dit meisje,

Van Manen (zoekend). Het is heusch mijn bedoeling niet dien brief te houden, heelemaal niet, dat wil zeggen, zoo meen ik het ook niet....

Lizzy (koel). Pardon, hoe meende U het niet....

Van Manen. Maar dat is niet om uit te houden. Ik heb hem niet verloren. Vanmorgen nog, vanmorgen.... (denkt even na). Toen kwam die telefoon. (Haalt de brief op het telefoonkastje). Juist, daar is dat ding. (Verrukt): Als 't u blijft.

Lizzy. Dank U. Het heeft wel lang geduurd.

Van Manen. Ja. (Pauze.)

Lizzy. En?

Van Manen (verbaasd). En?

Lizzy. Ik luister.

Van Manen (verward). Ja, en dat zie ik. Maar U heeft nu toch den brief.

Lizzy. Ja, en U zou er nog iets over zeggen, en ik mocht niet tegenspreken.

Van Manen (zenuwachtig verlegen). Dat had ik heelemaal vergeten. Maar mag ik dat een andere keer doen?

Lizzy (koel). Nee, dan hoeft het niet.

Van Manen. Maar nu plaagt U me toch een beetje. Vindt U het noodig, dat ik....

Lizzy (boos). Zoo, plaag ik U een beetje en vindt U het niet noodig. Dan heb ik nog wat te zeggen. Als er iemand vanmorgen geplaagd werd, dan ben ik dat. Ten eerste dien brief niet te lezen, dan hem maar te laten slingeren en hem dan terug te geven, zonder boe noch bah, zonder een enkel woord! Onuitstaanbaar. Ik kan U wel zeggen, dat ik werkelijk blij ben, dien brief weer in mijn bezit te hebben. Meneer van Manen, ik wil nooit meer wat met U te maken hebben, nooit, nooit, nooit!!! (Kwaad af.)

3e Scène (Van Manen, daarna Verbeek).

Van Manen (springt op). Juffrouw Meertens.... Juffrouw Meertens. (Wanhopig). Weg, ze is weg. Grooté hemel, wat ben ik een stommeling, wat mankeert me vandaag toch. Ik mag dat niet zoo laten, ik moet dat weer goed maken. Ik zal haar zeggen, dat ik een plagerijtje bedoelde.... Maar misschien houdt ze toch niet van me. Ik moet dat vanmiddag in orde maken, dat moet, dat moet.... (geklopt). Ja.

(Zie vervolg Feuilleton Tweede Blad).

waarvan Jean zeer veel hield, heeft door haar onverschilligheid bijgedragen tot zijn gekworden. Men hoopt met haar hulp hem te genezen en zijn geheugen te herstellen.

Dit gelukt inderdaad, mede doordat het meisje van Jean gaat houden. Alles wordt echter ontijdig in de war gestuurd door den broer, die ook verliefd is op Nelly. Hij meent dat zij maar een spelletje speelt met Jean en wil voorkomen dat zij uit medelijden met den zieke zou trouwen. Te dien einde maakt hij Jean wijs dat 't niet zijn oude Nelly is, maar slechts een verpleegster om hem te genezen. Jean gaat aan 't twifelen, wordt weer slechter en pleegt tenslotte in wanhoop zelfmoord, vóór dat zijn broer, die intusschen zijn fout begrepen heeft, het kan verhoe-den. Erg gelukkig vind ik het eind niet, men voelt het niet als noodzakelijk voortkomend uit het voorafgaande.

Het had net zoo goed blijmoedig kunnen eindigen. 't Doet een beetje willekeurig aan.

Verreweg het beste vond ik de gedeelten van de langzame genezing, de scènes tusschen Jean en Nelly. Daar was een fijne sfeer en zeer goed spel. De broer en de moeder zijn niet erg veel in het stuk. Geheel buiten de handeling staat nog een eerwaardige bisschop, die rustige en geestige dingen zeide. Deze bescheiden rol werd volmaakt uitgebeeld door Lugné Poë.

Doch Jean en Nelly bleven hoofdzaak. En het spel van deze twee heeft ons den geheelen avond geboeid en de verveling van de schouwburg ruimschoots vergoed.

Naar ik hoorde is bij Verkade een zeer goede première gegaan van „De Faun”. Terwijl Comoedia te Amsterdam een première gaf van het zeer interessante stuk van Pirandello: „Zes personages op zoek naar een auteur”. Over beiden hoop ik nog iets nader te schrijven.

Tenslotte zij nog voor snoepers vermeld dat bij Cor Ruys een, volgens de krant, zeer scabreus stuk gaat, dat $2 + 1 = 2$, of een dergelijke geestigheid, tot naam heeft. H. d'A.

DE DUITSCHE MYSTERIE-SPELEN.

Het is niet aangenaam om te schrijven als je koude voeten hebt. Toch heeft het de moeite geloond om het er voor over te

hebben. U kent allen de kleine Doelenzaal en u weet dus waarschijnlijk dat de 3 gaskachels die zijn aangesteld om de zaak te verwarmen hierin op jammerlijke wijze te kort schieten. Nu valt dit soms nog wel mee als de zaal een beetje vol is, maar erg veel menschen waren er niet. Bij elkaar misschien veertig personen. En voor de Duitse studenten zal het op het tooneel wel bijna niet om uit te houden zijn geweest. Toch hebben ze zeer verdienstelijk gespeeld, al waren vooral in het eerste stuk: Der Verlorene Sohn de stemmen dikwijls hinderlijk hard.

Het stuk behandelt het bekende verhaal van den zoon die aan z'n vader zijn erfdeel vraagt omdat hij eens de wereld in wil gaan, en echter in een herberg zoodanig onthaald wordt dat hij z'n goede geld kwijt raakt. Z'n vader vindt hem als hij geheel verhongerd in het land terug komt, en haalt hem feestelijk in. Zijn broer is hierover danig verbolgen daar deze zelf in dien tusschentijd netjes is thuis gebleven. Hij besluit dan ook zich in een klooster terug te trekken, maar blijkt hier niet voldoende de deugd van de nederigheid te beoefenen. In de slot-scène treedt God zelf op, die de verloren zoon aanzienlijk prijst en den monnik zeer onaangename dingen zegt.

Het stuk doet in dezen tijd zeer vreemd aan. Ik kan me echter voorstellen dat de middeleeuwen, die eenvoudiger van geest waren dan de tegenwoordige personen, onder den indruk van het stuk kwamen. Ongunstige factoren echter waren de leege zaal en de erbarmelijke koude.

Het tweede stuk, Totentanz, sprak veel meer. De dood zelf speelde zeer goed, behalve dat hij zijn orgaan zoo nu en dan geweldig uitzette. Iets wat, geloof ik, werkelijk niet noodig was. Van de verschillende figuren die door den dood werden opgeroepen waren de maagd en de abt wel de besten.

Na afloop ontvingen de spelers een krans uit de handen van den President van den Senaat.

Het is jammer dat niet alle menschen die kaarten hebben genomen, gekomen zijn, want de voorstelling was zeer de moeite waard. Totentanz alleen was reeds een gang naar het kleine Doelenzaaltje waard geweest.

C. A. B.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIËN.

PER 1 DECEMBER

KOFFIE- EN EETTAFEL

aangeboden voor 6 à 8 personen, f 1,— p. persoon (Diner), f 0,50 p. persoon (Koffiedrinken). Adres: *Hugo de Grootstraat 3.*

DRUKKERIJ WALTMAN
KOORNMARKT 62

DRUKWERK VOOR
VEREENIGINGEN

WORDT SMAAKVOL EN MET ZORG
UITGEVOERD TEGEN ZEER BILLIJKEN
PRIJS EN SPOEDIG GELEVERD

F. OOSTERHOFF
≡ ANTIQUITEITEN ≡
VOORSTRAAT 43 - DELFT

15

Limonade Siropen

à f 1,60 en f 1,40 per flesch. (10)

W. DE HOOGH

OUDE DELFT 152.

TELEFOON 15.

La danse avec Chic et Elegance s'apprend à
L'ACADÉMIE DE DANSES „ROCCO”

34 Jan Pietersz. Coenstraat (vanaf H. S. te bereiken met lijn 4). Telefoon B. 1909.

Etablissement de 1ère classe, sous la direction de Mr et Mme GEORGES DUBOIS ROCCO VAN ACHTERBERGH de l'Académie des maitres de Danses de Paris, Star Member V. A. F. London. Pensionnaires voor demonstraties en exhibitions in de meest bekende théaters en tea-rooms van Parijs, Nice, Cannes, Monte Carlo, Genève, London, Rome, Den Haag en Scheveningen.

Den geheelen dag privaattlessen volgens Parijsche stijl.

's Avonds besloten Clubs.

Bezoekt ons instituut, waar 200 programma's en diploma's, benevens referentiën van voornaamste families ter inzage liggen.

TWEEDE BLAD
BEHOORENDE BIJ HET DELFTSCH STUDENTEN
WEEKBLAD VAN VRIJDAG 9 NOVEMBER 1923.

LEEGHWATER.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

M. A. Julius, Voorzitter.
J. A. van Eyk Bijleveld, Secretaris,
Oude Delft 137.
J. van den Berg, Penningmeester.
G. P. de Haas, Commissaris,
Afgevaardigde naar de C.C.
W. Blankevoort, Archivaris, Vice-Secretaris.

ELECTROTECHNISCHE VEREENIGING TE DELFT.

Excursie op Vrijdag 16 November 1923, naar den Rijksvoorlichtingsdienst ten behoeve van den Rubberhandel en de Rubbernijverheid, Poortlandlaan 35, Delft. — Verzamelen om 2.15 n.m. voor den Rubberdienst. Aantal deelnemers beperkt tot 30. Oudere-jaars hebben den voorrang. Bij voldoende belangstelling zal misschien een 2e demonstratie plaats hebben, op nader te bepalen datum. Verzoeken op de intekenlijst bij Olivier duidelijk naam en adres in te vullen, aangezien de uitverkorenen een toegangkaart thuis gestuurd krijgen.

Inleidende lezing op Donderdag 15 November 1923, in zaal B, des avonds om 8 uur, van Dr. A. van Rossem t., Directeur van den Rijksrubberdienst, over „Rubberfabricage en wetenschappelijk-technisch rubberonderzoek in verband met de toepassing van rubber in de electrotechniek”.

Neeltje. Die meneer gaat weg. Hij kwam een andere keer....

Van Manen (haastig). Nee, nee, roep meneer terug. Gauw Neeltje. (Neeltje af). Dat mankeert er nog maar aan. (Loopt zenuwachtig rond). Mijn huwelijksplannen heb ik al verknoeid, laat ik van mijn carrière redden wat er van te redden valt. (Gestommel achter de schermen. Van Manen springt naar de deur). Komt u binnen meneer, eh.

Verbeek (klein mannetje, grijs, roode wangetjes. Zeer zenuwachtig en schrikkerig. Praat zeer vlug. Netjes gekleed, witte slobkousen. Schrikt als Van Manen de deur plotseling open rukt). Eh.... eh.... Verbeek is mijn naam. Ver-beek (blijft bij de deur staan redeneeren). Eigenlijk heb ik heel weinig tijd, heel weinig. Ik heb nu al een half uur moeten wachten en wou juist weggaan. U wist, dat mijn tijd beperkt was, tenminste, dat deed ik u zeggen en nu laat u mij zoolang wachten.

Van Manen (weer kalm). Ja, het spijt me zeer, dat ik u zoolang deed wachten, maar ik had een vrij ingewikkelde kwestie en dat heeft me langer bezig gehouden dan ik oorspronkelijk dacht. Maar neemt u plaats.

Verbeek (kijkt op zijn horloge). Lieve hemel, nog een klein half uur voor dat de trein gaat.... En wat ik u te zeggen heb, dat kan ik onmogelijk in een paar woorden doen. Het is een delicate kwestie, ja ik zou bijna zeggen subtiel, als u tenminste geen bezwaren heeft tegen het gebruik van een vreemd woord.... Nee ik ga maar weg.

Van Manen. Maar meneer Verbeek, een half uur is nog een heele tijd. Gaat u even zitten.

Verbeek (blijft staan). Zeer vriendelijk van u. Dank u. Ik zal een andere keer terug moeten komen. Werkelijk. De zaak is zoo eenvoudig niet en ik zou u alles moeten vertellen.... een heele inleiding. Maar dat duurt te lang.

Van Manen. Maar meneer Verbeek u kunt toch wel eventjes....

Verbeek. Nee, nee, dat gaat niet. Oh, als u eens wist, hoeveel moeite het me kost, dat te moeten vertellen en dan nog wel aan een vreemde.

Van Manen. Ik weet, dat het soms moeilijk kan zijn. Maar gaat u, wat ik u bidden mag toch even zitten.

Verbeek (verheugd). Graag. (Springt weer op). De zaak is werkelijk zoo eenvoudig niet. Eigenlijk kon ik u (kijkt weer op zijn horloge).... nee, nee, het is toch maar beter.... Een andere keer.

**CIVIEL EN BOUWKUNDIG STUDENTENGEZELSCHAP
„PRACTISCHE STUDIE”.**

Lezing met lichtbeelden door Jan Gratama b.i., Architect te Amsterdam, over: „Een bezoek aan de Noord-Fransche Kathedralen”, een beschouwing over de ontwikkeling van Romaansch naar vroeg- en laat-Gothiek, op Maandag 12 November 1923, te 8.15 uur, in zaal 207 van het Gebouw voor W. en S. (Nieuwe Laan).

Alle eerstejaars-ingeschrevenen C en B hebben vrijen toegang.

De Secretaris,

Secretariaat: Van Leeuwenhoeksingel 17. M. VAN DAALEN.

MIJNBOUWKUNDIGE VEREENIGING.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

L. A. de Laive, President.
F. van Heelsbergen, Secretaris-Archivaris,
Simonsstraat 83.
L. R. Beynen, Penningmeester.
S. J. Vermaes Hzn., Afgevaardigde C. C.
H. H. Bourdrez, Bibliothecaris.

**DELFTSCHE STUDENTEN VEREENIGING
„ONZE KOLONIEN”.**

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

Th. A. Resink, President.
H. A. G. Hazeu, Secretaris,
Hugo de Grootstraat 74.
Hadinegoro, Penningmeester.
Mej. P. W. Rooseboom, 2e Secretaresse.
C. Th. F. van der Wijck, Commissaris.

De lezing van den heer P. V. van Stein Callenfels over „Land en Volk van Bali” is uitgesteld tot Dinsdag 13 November, des avonds 8 uur, (Bibliotheek der T. H.)

De lezing is toegankelijk voor alle ingeschrevenen aan de T. H.

Leden van de vereeniging kunnen zich tot het Bestuur wenden ter introductie van niet-ingeschrevenen aan de T. H.

Van Manen (begint kwaad te worden). Maar luistert u nu eens even. Gaat u nu eerst eens zitten.... Zoo! U zegt maar steeds, dat u geen tijd heeft, en nu heeft u zeker al vijf minuten....

Verbeek (springt weer op). Nu dat is het juist. Ik mag die trein niet missen, voor geen geld van de wereld. Ik wil hier niet langer blijven dan strik noodzakelijk. Geen minuut, geen seconde. Ik mag het nu niet riskeeren haar te ontmoeten.

Van Manen. Ja, als de zaak zoo is, zoo als u daar zegt, dan is 't misschien beter, dat u een andere keer terug komt, (met nadruk). Hoewel de risico „haar” weer te zien natuurlijk wordt verdubbeld.

Verbeek (denkt even na. Dan verrukt, dat hij 't snapt). Ja, u heeft gelijk, inderdaad. Nu dan zal ik het maar probeeren, u uit te leggen, waarom deze zaak zoo'n buitengewoon.

Van Manen. Mag ik u dan verzoeken plaats te nemen.

Verbeek. Dank u (gaat zitten). Ja.... eh.... ziet u.... (springt weer op). Maar ik kan toch op uw discretie rekenen....

Van Manen (wanhopig, voor zichzelf). Goeie hemel, maar zoo komen we er nooit. Dat moeten we anders inkleden. (Kortaf). Meneer Verbeek, u is te zenuwachtig om te zeggen, waar het op staat. Gáát u zitten en blijft u zitten. (Verbeek gaat verschrikt zitten). Mag ik u enkele vragen stellen.

Verbeek (verheugd). Graag.

Van Manen. Er is dus als ik het goed begrepen heb, een vrouw in het spel.

Verbeek (wil weer opspringen, maar wordt door een gebaar van Van Manen terug gehouden). Een vrouw, meneer. Een vrouw. Het is een dame.

Van Manen. Zou ik ook mogen weten, wie die dame was.

Verbeek. Maar meneer, dat is niet kiesch. De naam van de dame in kwestie doet hier niets ter zake.

Van Manen. Goed. Kent u haar goed.

Verbeek (breed uit). Haar persoon wel, haar karakter heb ik onderschat.

Van Manen. Is zij familie van u.

Verbeek. 't Ja, dat is moeilijk te zeggen. Ja.... en.... nee. Nee zoo kan dat niet, dat gaat niet zoo (springt weer op).

Van Manen. Hm. (Verbeek krimpt weer in de stoel in elkaar). Hoe bedoelt u dat, „ja en nee”. En nu hoop ik van u een direct antwoord. Ja of nee. Is zij familie van u.

(Wordt vervolgd.)

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

AFDEELING DER WEG- EN WATERBOUWKUNDE.

De Voorzitter van de Afdeling der Weg- en Waterbouwkunde van de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij,

die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor Civiel-ingenieur, dat zal worden afgenomen in Januari 1924, zich hiervoor schriftelijk hebben aan te melden bij den Secretaris der Afdeling, prof. A. S. Buisman c.i., vóór den 1sten December 1923.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in de Technische Boekhandel van J. Waltman Jr. te Delft.

ADVERTENTIËN.

JOH. A. LOMMERS (6) **MOLSLAAN 133. ♦♦ TELEFOON 729.**
Ook voor uw **Bindwerk** het adres.

BAMI. **NASSI GORENG.** **BAMI.**
DINERS van af f 1,-. (10)
Chr. F. Rüter, Oude Delft 120.
BAMI.

Denkt U aan de
Liquidatie-Uitverkoop
CHORSTRAT 23.

Alle voorhanden artikelen tegen veel
verminderde prijzen! (10)

BEZOEKT **Café-Restaurant**
DE KROON (10)
Hertog Govertkade ♦ DELFT ♦ Telefoon No. 1061
Prima consumptie. - Billijk tarief.

12

In de
Technische Boekhandel & Drukkerij
J. Waltman Jr.

Binnenwatersloot 33-35,
Afdeling Teekengereedschappen, zijn voorradig

Blokken Millimeterpapier,

inhoudende 50 bladen in de kleuren groen, bruin
en blauw. Folio formaat 21 × 34 c.M.

4° formaat 22½ × 28½ c.M.

PRIJS PER STUK f 1.- VOOR BEIDE FORMATEN

HEBT U AL KENNIS GEMAAKT MET
HET NIEUWE MONDAINE WEEKBLAD
? PAN ?
door geestigen tekst en talrijke artistieke oorspronkelijke illustraties van de beste artisten het eenige weekblad in Nederland voor
GALANTE, ELEGANTE EN PIQUANTE KUNST.
Iederen Zaterdag in alle Kiosken, Spoorwegboekhandels en Boekwinkels verkrijgbaar.
Uitgave S. DE VRIES & Co. Spui 2a, den Haag.
Abonnementsprijs per half jaar f 5.50.
Per jaar f 10.- Franco per post.
PRIJS PER NUMMER 25 CENT.

In de Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN JR.
BINNENWATERSLOOT 33-35

zijn thans voorhanden zeer praktische
metalen buigzame

CURVENLINIALEN

in 4 afmetingen. - Prijs per stuk 30, 55, 65
en 70 cents.

ALLES (10)
wat valt onder de benaming **DRUKWERK** (Naamkaartjes, Vereenigingswerk, Brochures, Dissertaties, Jaarboeken enz.) wordt snel en onberispelijk geleverd door
N.V. VEREEN. DRUKKERIJEN JUDELS & HOOGLAND
Choorstraat 47 ♦ DELFT ♦ Telefoon 247

Technische Boekhandel & Drukkerij
J. Waltman Jr.

Binnenwatersloot 33-35,

Afd. Teekengereedschappen

Voorhanden een groote voorraad

Rollen Schetscalqueerpapier,

per rol van 20 meter lengte, 1 meter breed . . f 2.20
halve rollen 20 meter lengte, 50 c.M. breed . . f 1.10

ZEER VOORDEELIG!